

RUIS

FEBRUARI 2010 - 56

MAANDELIJKE KRANT ROND NIEUWE (POP)MUZIEK
EEN GRATIS UITGAVE VAN KRAAKVZW
WWW.KRAAK.NET | MOLENAARSTRAAT 111 B 66 B-9000 GENT

Ruis verschijnt maandelijks, behalve in juli en augustus.

Ruis is een gratis uitgave van KRAAK vzw

OFFICE

KRAAK vzw
c/o Ruis
Molenaarsstraat 111 bus 66
9000 Gent
Belgium
T/F : +32 92199143
www.kraak.net | www.ruismagazine.net
ruis@kraak.net

REDACTIE

HOOFDREDACTIE Steve Marreyt
EINDREDACTIE Sara Geens, Elisabeth Cornille
REDACTIE Joeri Bruyninckx, Stoffel Debuysere, Hendrik Dacquin, Tommy Denys, Davy De Decker, Bert Dhondt, Dave Driesmans, Bart Gielis, Niels Latomme, Sarah Kesenne, Hans van der Linden, Mik Prims, Wouter Vanhaelemeesch
ILLUSTRATIES & FOTOGRAFIE Gerard Herman, Wouter Vanhaelemeesch
VERANTWOORDELIJKE UITGEVER Dave Driesmans
VORMGEVING Dave Driesmans

GASTILLUSTRATOREN

COVER: Eva De Leener (be) www.annettedekeyser.com
STRIP: Gerard Herman (be)
Bert Huyghe (be)
Ola Brothers (fin)

ABONNEMENTEN

Een abonnement kost 15 euro in België en 20 euro in Nederland. Een steunabonnement is 25 euro. Dit kan verkregen worden door het bedrag over te schrijven op rekening nummer 737-0200369-10 met mededeling "ruis abo" samen met je adres en het gewenste startnummer.

DISTRIBUTIE

Een actuele lijst van distributiepunten is te vinden op www.kraak.net

DRUK

Ruis wordt gedrukt op gerecycleerd papier en met milieuvriendelijke inkt.

STEUN

Met steun van de talloze vrijwilligers, adverteerders en de Vlaamse Gemeenschap

04/02, Worm, Rotterdam

Ghedalia Tazartes (fr), U.S. Girls (us)

04/02, Logos, Gent

Logos Women (b)

05/02, Recyclart, Brussel

Ghedalia Tazartes (fr), Caspar Brotzmann Massaker (d)

19/02 Scheld'apen, Antwerpen

Sir Richard Bishop (us), Jozef Van Wissem (nl)

20/02 Espace Culturel Victor Jara, Soignies

Magma (fr), Univers Zero (b), Madelgaire (b)

20/02, KC BELGIE, Hasselt

Micah Blue Smaldone (us), Kurt Weisman (usa), Asa Irons (us)

05/02 Scheld'apen, Antwerpen

Gay Beast (us), US Girls (us), Bird Names (us)

06/02, Occii, Amsterdam

King Me (nl), .Roro. (nl), Sin Ropas (usa), U.S. Girls (us)

9-14/02, Stuk, Leuven

Ellen Fullman (usa), Nurse With Wound (uk), Luis Recoder & Sandra Gibson (usa), ...

13/02, KC BELGIE, Hasselt

Laetitia Sadier (uk), Pamela Kurstin (us)

17/02, Occii, Amsterdam

Head Of Wantastiquet (us), Jozef Van Wissem (nl), MV & EE (us)

19/02, The Pit's, Kortrijk

All Shadows And Deliverance (b), True Deep (b), Störung (b)

19/02, Schip, Molenbeek

Micah Blue Smaldone (us), Kurt Weisman (usa), Asa Irons (us)

21/02, Worm, Rotterdam

Jerome Noetinger (fr) + Jean-Philippe Gross (fr), Alan Courtis (ar)

24-27/02 Beursschouwburg, Brussel

Justjazzit festival met o.a. Sunny Murray

25/02, DNA, Brussel

Sylvie Va t'En (fr), Hoquets (b)

26/02, De Kreun, Kortrijk

Caspar Brotzmann Massaker (d), Hellvete (b)

27/02, Occii, Amsterdam

The Dreams (fr), Mil Mascaras (fr)

26/02 4ad, Diksmuide

David Thomas Broughton (uk)

Beste Steve Jobs,

Ik vond onlangs mijn oude iPod terug. Lachen toen ik het versleten ding vond op zolder. Die toestellen ogen met hun non-intelligent, ergonomisch design zo gedateerd. Er stond zelfs nog muziek op. Drones, vrije improvisatie en oude muziek van halverwege de vorige eeuw. The Beatles, weet je nog? Muziek was toen iets dat we heel erg ernstig namen. De eerste iPod die ik toen in mijn handen kreeg, was nog iets opzienbarends. Nu is het iets lachwekkend geworden. Wie luistert er deze dagen nog naar muziek? De jeugd niet, die hebben belangrijkere dingen aan hun hoofd: manifesteren en rare poëzie schrijven, schilderijen maken, troep op straat vinden ... Ik zag bijvoorbeeld onlangs zo'n troepje jeugd, in maatpakken bijgot, 'MERZ MERZ' roepen. Vreemd, alsof het interbellum nooit weg is geweest. Ach ja, WO I & II lijken slechts schamele veldslagjes in vergelijking met de waanzin die de klimaatverandering heeft veroorzaakt.

Die toestellen zouden samen met internet de wereld veranderen, zo voelde het toch aan. Nu ja, zulke ideeën liep je toen makkelijk op, sinds 1999 had iedereen last van collectieve culturele oververmoeidheid. Eigenlijk, beste Steve, als we eerlijk zijn, deed je er met jouw iTunes, iPod, MacBooks, etc. een schepje bovenop. De toevloed aan muziek vertienvoudigde, tastbare dragers stelden niets meer voor, niemand luisterde nog naar volledige albums. Om niet voor aap te staan tijdens gesprekken op café moest je niet alleen alle nieuwe troep bijhouden, maar ook nog eens alle oude troep volgen die constant herontdekt en heruitgegeven werd. Maar ja, die tijden zijn voorbij. Menselijke wreedheid stelt de zaken weer in zijn perspectief, niet? Een iPhone was vooral een handigheid om de handigheid. 24/24, 7/7 je mails kunnen beantwoorden. Niet dat het niet praktisch was, wanneer je de laatste trein moest halen, maar essentieel?

Herinner je je KRAAK nog, het Belgische vzw'tje dat zich te goed deed aan de versplintering van een reguliere underground in duizenden niches? Ik herinner me een reactie die eind 2009 op hun blog (blogs ... waarmee mensen zich tijdens de jaren nul toch onledig hielden) gepost werd. Namelijk dat het label 'voornamelijk aandacht aan retroshit en échte oude troep' besteedde. Terechte kritiek of niet? Bestond toen het 'verleden' eigenlijk nog? Elk lineair denken werd tijdens de jaren nul overhoop gegooid door de massale beschikbaarheid van zowel oude als nieuwe troep. Elk nieuw was een opgewarmd oud genre; was het niet klakkeloos gekopieerd, dan was het op zijn minst een interessante (her)interpretatie. Hypnogagie pop en baleariogagie dance zijn zo voorbeelden: muziek die doet denken aan muziek die door een mens' hoofd speelt op het moment dat hij in slaap valt. De schoot van Morpheus als een zacht, diep moeras waarin luciditeit samengaat met irrationele associatie. Die nieuwe troep voorafspiegelde een nieuw soort mens – Michel Houellebecq schreef er al zo mooi over. Een mens die niet meer met muziek bezig is. Welke waarde heeft iets nog als je met behulp van simpele iPhoneapplicaties geniale muziek produceert tijdens je slaap, muziek die baadt in een waas van herkenbaarheid, maar – en hier zit het addertje – in essentie onbestaande is. Popmuziek is gelukkig snel uit haar inerte situatie geholpen. De aanblik van die teringlijders, waar wij niets mee hebben, was genoeg om haar de das om te doen. Herinner je nog dat het web 2.0 en zijn gebruikersgegenerateerde inhoud cultuurproductie steeds meer ontwrichtte? Het bood een mooi alternatief voor de marktgedreven muziekproductie waarin slechts een klein deel van de toen gemaakte popmuziek bepaald werd door monocultuurmagnaten. Evengoed leek popmuziek door de massale toevoer, verspreiding en beschikbaarheid, banaler dan ooit geworden, ze zou nooit meer de katalyserende kracht bezitten die ze had in de summer of love. Inderdaad, mijnheer Jobs: de jaren zestig, de tijd van het cultuuroptimisme waarop jouw bedrijfje veel te lang teerde. Soit ja, goed dat we er vanaf zijn, popmuziek was toch iets dat nooit leek te veranderen. Overigens: gelukkig 1984, hopelijk gaat het met jouw alvleesklier snel beter.

Haiti 2034

VERGETEN PLAAT

TEKST: Tommy Denys

Roberto Musci & Giovanni Venosta

Water Messages on Desert Sand
(Recommended Records, 1987)

Roberto Musci en Giovanni Venosta leerden elkaar begin jaren tachtig kennen. Beide heren hielden zich bezig met muziekcompositie, het verzamelen van traditionele instrumenten en etnische muziek. Musci concentreerde zich vooral op het uitgeven van boeken en cassettes met etnische veldopnames, verzorgde daarnaast een radioprogramma en gaf lezingen aan de universiteit van Milaan. Venosta was een etnomusicoloog, pianist en componist met een grote voorliefde voor films waarvoor hij talloze soundtracks componeerde. Op het moment dat de twee Italianen elkaar ontmoetten, experimenteerde Musci met elektronische geluiden die hij samenvoegde met akoestisch bewerkte etnische bronnen. Hij noemde het werk: 'The Loa of Music' en vatte het plan op om het zelf uit te brengen. Toen hij Venosta's werk 'Olympic Signals' hoorde - een parodie op het minimalisme - stelde hij voor om zijn werk uit te

geven. Dat was meteen de start van hun samenwerking.

Niet onbelangrijk is de tijdsgeest en de evoluties van de jaren tachtig in het achterhoofd te houden: het was de veroveringsperiode van de digitalisering. In het licht van deze plaat had dit twee belangrijke invloeden en voordelen voor de muzikanten.

Ten eerste was er een makkelijkere toegang tot heel wat geluidsbronnen, inclusief alle wereldmuziek. Wat ooit het domein van etnomusicologen en Folkwaysveldwerkers was, werd nu toegankelijk voor iedereen. Het gaf muzikanten bovendien het voordeel dat ze dankzij oude muziek, nieuwe konden creëren. Daarnaast had de digitalisering tot gevolg dat er een verschuiving kwam in de rol van de opnamestudio als (werk)instrument. Tot dan was het opnameproces een spontaan (en vrij snel) proces, waar muziek op band werd gelegd en waarbij er relatief weinig aan de opnames zelf werd geraakt. Maar nu werd er van analoge naar digitale studietechnieken overgestapt. De hele invulling van de studio veranderde: de opnameruimte en -techniek wijzigde en het spelen van gerepeteerde stukken of het interpreteren ervan werd anders afgewerkt. Het knip- en plakwerk van stukken en het arrangeren ervan met behulp van samplers en computers deed nieuwe muziekvormen ontstaan. Uiteraard was dat niet volledig nieuw. Er was bijvoorbeeld al 'musique concrète', ene Holger Czukay die met zijn groep Can zogenaamde 'etnologische vervalsingsmuziek' maakte en er waren nog een paar vroege vormen van wat John Oswald als 'Plunderphonics' definieerde.

In de tijd dat Roberto Musci & Giovanni Venosta samen aan het componeren waren, woonden ze een conferentie bij over het gebruik van de opnamestudio als instrument. Chris Cutler, baas van het Recommendedlabel, was daar ook. De mannen liepen elkaar tegen het lijf en het zou het begin worden van een lange samenwerking, waarbij Recommended verschillende werken van de Italianen uitbracht.

'Water Messages on Desert Sand' beschrijven, is als een abstract schilderij omschrijven. Je zou de werken van Musci & Venosta dan ook kunnen definiëren als geluidskubisme. De composities van het duo zijn een synthese van wereldmuziek. Ze schieten hun geluiden neer, halen ze uiteen, polijsten ze en maken er iets nieuws mee. De plaat start bijvoorbeeld met een drumpatroon gezongen door een Afrikaanse stem. Een ritmische piano valt in en het geheel wordt met verschillende gezangen doorboord. Een warm polyfoon stuk om de plaat mee te beginnen, het intrigeert je onmiddellijk en doet je hersenen kietelen. Het album gaat op met hetzelfde elan voort en niet alleen worden alle landgrenzen overgeslagen, je krijgt ook het gevoel dat alle tijdsgrenzen wegebben. Synthesizers vallen in en het gebruik van ritmische patronen en repetitieve melodieën doen je denken aan Terry Riley. Nog andere vergelijkingen? Brian Eno, Jon Hassell, Holger Czukay en Pharoah Sanders. Alstublieft.

De verscheidenheid van de nummers en de ingenieuze arrangementen vallen op. Niet meteen een plaat om op café te spelen, maar als je je twee schelpen wil verwennen: neem plaats tussen je speakers en wacht op je neurotransmitters die zelf wel een vuurwerk in gang zetten!

Er bestaat een ander soort drummers

TEKST: Tommy Denys

Een van de laatst overlevende jazzdinosauriërs komt eind deze maand naar Brussel, **Sunny Murray**. Samen met die andere gigant, Charles Gayle, zal hij zijn drums opkloppen in de Beursschouwburg. Murray wordt in de boekjes omschreven als een van de pioniers van de freejazz. Hij gooide alle muziekmaten overboord en begaf zich in de vrije wereld, zonder de muziektraditie te verloochenen. Hij beschrijft zichzelf nog het liefst als deels gangster, deels swingdrummer annex avant-gardist. Een vriend dus.

In het begin van je carrière speelde je met of voor de grote jazz-muzikanten. Is dat vandaag erg anders?

"Ja, het is zeker anders om nu te spelen. In het verleden had ik het moeilijk. Toen moest ik echt veel zwoegen en stond ik er financieel altijd slecht voor. Er was ook altijd kritiek op onze speelwijze. Cecil Taylor en ik hebben niet meteen de makkelijkste weg gekozen om onze nieuwe muziek op een podium te brengen."

Heb je het gevoel dat het sociale netwerk tussen muzikanten veel kleiner is geworden?

"Wel, het is ongetwijfeld minder sociaal geworden. Zeker vergeleken met de bebop- of dixiegeneratie waar het sociale leven heel belangrijk was. Zo leerde je bij en inspireerde iedereen elkaar. Het was toen een echte uitdaging om te musiceren. Maar nu zijn er niet zoveel bebop- en swingmuzikanten meer. Het dunne groepje avant-gardemuzikanten is meer op zichzelf gericht. Het is niet dezelfde *drive*. Voor mij is het best oké, omdat ik nog met alle oudere muzikanten die ik ken samenspel of hen af en toe bel, om te horen hoe de dingen ervoor staan. Maar van de jonge generatie ken ik niet zoveel creatieve mensen. Ik ben blijkbaar toch geen deel gaan uitmaken van die jongere generatie muzikanten."

Zie je jezelf als een leider voor de jongere lichting muzikanten, zoals bijvoorbeeld Charlie Parker?

"Jazeker, ik ben een superleider! Als je iets wil volgen dat goed is, dan moet je naar mij kijken."

Hoe groot was de invloed van Sun Ra op jezelf en jouw muziek?

"Sun Ra was een goede vriend. Ik was en werd gek van hem. Toen ik in New York woonde, heb ik hem vaak gezien en ben ik hem altijd blijven volgen. Hij was een sublieme muzikant, maar niet alleen dat: ik denk dat hij zich bezighield met creaties waarvoor hij nooit enige erkenning heeft gekregen, tot na zijn dood."

Het waren de tijden waarin we zeer veel sessies hielden, we speelden eigenlijk allemaal met elkaar ... *The very deep sessions days!* Dat was ongeveer van 1957 tot 1965. Daarna gingen we meer onze eigen weg en kozen we elk onze muzikale richting. Maar toch hielden we contact, zodat we elkaar konden gebruiken indien nodig. Het aantal goede muzikanten begon toen al terug te lopen en het was dus belangrijk om met elkaar in contact te blijven."

Heb je het gevoel dat de meeste muzikale barrières al werden gesloopt? Kan muziek nog veel experimenteler worden?

"Ik denk niet dat er echte grenzen zijn binnen de muziek, maar sociaal gezien zijn er al veel grenzen gesneuveld. Wij waren de eersten die naar de labels toe stapten met avant-gardeplaten. Die releases waren niet echt winstgevend, dus die uitgeverijen dachten ook tweemaal na over wat ze in de toekomst nog zouden uitbrengen. Ik heb het zelf meegemaakt, maar ook Albert Ayler en al die anderen."

Maar nu is het sowieso anders. Veel jonge gasten willen gewoon een plaat uitgeven, zonder echt aan de toekomst te denken. Ik ben oud, bijna 74, en ik wil niet enkel een plaat uitgeven. Ik wil er ook graag iets aan verdienen. Je kunt je niet voorstellen hoeveel geld ik nog te goed heb van uitgeverijen! Mocht iedereen me uitbetalen, dan zou ik op een boot kunnen wonen.

Maar wat ik wil zeggen is dat deze nieuwe generatie ervoor moet zorgen dat ze toch iets betaald krijgen voor het uitbrengen van hun platen. Ze moeten ervoor zorgen dat zij niet in het defensief zitten, maar de uitgeverijen zelf."

Ik las een tijdje geleden dat je aan het proberen was om een betaaling te krijgen voor je opnames voor het ESP-label. Een steeds terugkerend verhaal bij ESP-disks.

"ESP-disks moet me nog veel geld. Ze hebben me niet betaald en hij (Bernard Stollman, red.) heeft zelfs tapes van me gestolen. Weet je, als je een beetje moraal of spiritualiteit hebt meegekregen van je ouders, dan maak je iets van je leven volgens die regels. Maar als je die overtreedt, zal je hiervoor ergens boeten. Ze zullen het ooit wel eens op hun bord krijgen op de een of andere manier."

Je laatste releases bracht je uit op het Eremitelabel. Blijf je met hen samenwerken ?

"Zonder twijfel. Het is een zeer goed label en een zeer goeie kerel. Ik heb een nieuw plan om mijn oude opnames heruit te geven. Ik bootleg eigenlijk mijn eigen platen, die waarvoor ik nooit betaald ben, en verkoop ze nu gewoon zelf. Het is mijn manier om rebels te zijn en er tegen te vechten. Ze hebben me soms in geen vijftientig jaar betaald, dus dan doe ik het maar zelf. De plaat Big Chief was een van de eerste die ik heruitgaf en er zullen er nog veel meer volgen. Ik moet wel! Want weet je, die advocaten zijn precies zoals de politie, ze ondersteunen elkaar. Ze delen het geld onder elkaar uit. Dus zat er maar één iets op voor mij: mijn eigen opnames teruggeisen en uitbrengen. En niemand kan me iets doen. Want wat gaan ze doen ? Naar de rechtbank stappen ? Ze verliezen automatisch. De klootzakken! Die mannen, zoals Bernard Stollman van ESP, denken dat ze de perfecte misdaad hebben gevonden. En dat hebben ze misschien ook. Want wij hebben toch geen echte ondersteuning.

Wat moet ik anders doen ? Naar New York gaan met mijn revolver!? ESP was de leider van die zogezegde perfecte misdaad en de muzikanten zijn de slachtoffers. Hij is een muzikantenhaai. Hopelijk is hij een van de laatste van die generatie wolven."

Kan de creatie van nieuwe instrumenten een nieuwe motor zijn voor de muzikale evolutie ?

"Jazeker! Het kan helpen om de muziek een nieuwe wending te geven, maar weet je, het belangrijkste is dat je dat instrument zeer goed kunt bespelen. Je moet oefenen én oefenen, zodat je je instrument meester bent en er alles mee kunt uiten wat je in gedachten hebt.

Ik denk dat het creëren van een nieuw instrument vooral een financieel vraagstuk is, en dat het daarom ook weinig gebeurt."

Was je ooit lid van een politieke organisatie ?

"Wel ja. In 1962, '63 & '64 was ik lid van The Black Panthers. Iedereen was toen aan het wachten op de revolutie. Die ging hand in hand met de muzikale revolutie. Wij zetten toen gratis concerten op, waarvan het geld naar The Panthers ging. We moesten elkaar ondersteunen. Toen ik naar Parijs verhuisde, kwam ik daar toe als bevrijde en revolutionaire muzikant."

In het begin van je carrière speelde je met Rocky Boyd. Hij is een beetje een vergeten muzikant. Kun je iets meer zeggen over hem?

"Ja! Hij is diegene die ervoor gezorgd heeft dat ik beginnen musiceren ben. Hij is de beste saxofonist, naast John Coltrane. Hij was eigenlijk Coltranes eerste student. We woonden samen en hij stelde mij voor aan iedereen. Ik was ongelooflijk aan hem gehecht en hij was erg belangrijk voor mijn loopbaan. Hij en Cecil Taylor. Rocky Boyd leerde me hoe ik een bebopmuzikant moest zijn.

Ik ben erg blij dat je hem vernoemt. Zijn leven kon zo anders zijn gelopen. Hij speelde samen met Miles Davis, maar werd toen verliefd op één of andere zotte hoer. Hij kwam vaak te laat op repetities en geloofde niet dat Miles hem zou buitengooien. Het gebeurde toch en toen kreeg Hank Mobley zijn job.

Het ging van kwaad naar erger met Rocky. Hij kreeg een zenuwinzinking en werd een *bum*, een *clochard* en begon te bedelen. Echt erg, man!

Hij kwam kijken naar mijn eerste concert dat ik gaf met Cecil Taylor en begon te huilen en riep: "Eindelijk luisteren ze!".

Eind februari kom je in Brussel spelen met Charles Gayle en Juiji Booth. Is dit een nieuwe formatie ?

"*Spank new!* Ik heb al met beide muzikanten afzonderlijk gespeeld, maar nog nooit als een trio. We zullen van nul beginnen. Het zal een uitdaging worden op alle vlakken, ook al omdat ik het laatste jaar een beetje op de sukkel ben met mijn gezondheid. Maar we gaan er iets speciaals van maken."

Sunny Murray speelt op 24 februari samen met Charles Gayle en Juiji Booth op het Justjazzit festival in de Brusselse Beursschouwburg.
www.beursschouwburg.be

Peaking Lights wordt een van de hoogtepunten van het KRAAKfestival 2010. Het is die allernieuwste groep waarvan iedereen over drie jaar zal zeggen dat ze geniaal is. Het koppel achter Peaking Lights bedacht de juiste groepsnaam, heeft een eigen kledingwinkel, één heeft een baard én ze zien elkaar graag. De muziek is nog beter: overstuurde pop vol oscillaties, repetitieve etnische samples en ze staat bol van de dubinvloeden. Peaking Lights brengt bovendien enkel tapes en vinyl uit. Op Not Not Fun dan nog wel ...

"We hebben elkaar om te verwarmen"

TEKST : Niels Latomme
ILLUSTRATIE : Ola Brothers

Enkele irrelevante vragen om op dreef te komen. Ken je een Belgisch bier?

AARON (DIEGENE MET BAARD): "Ja hoor. Westvleteren bijvoorbeeld."

En vind je Westvleteren lekker?

AARON: "OH YEAH!"

In België vriezen onze ballen er bijna af. Hoe is het daar met het weer gesteld?

AARON: "Hier is het van hetzelfde laken een broek, maar wij zijn gelukkig. We hebben elkaar om ons te verwarmen." (*Hilariteit*).

Wat verwachten jullie van het nieuwe decennium?

AARON: "Geluk! En zelf willen we een steentje bijdragen om van de wereld een betere plaats te maken. Niet met geweld, maar met liefde. Door banden te smeden tussen positief ingestelde mensen in plaats van toe te geven aan negativiteit. Hair Peace / Bed Piece!"

Heb je iets te vertellen over de jaren nul?

AARON: "Man! Het laatste decennium was hard: we hadden een troep egocentrische klootzakken die over de VS heersten. Hopelijk is het er nu mee gedaan. Ik wil echt graag een aantal niet-narcistische wereldleiders zien op de wereld. En ik zal je nog eens iets zeggen: down with power mongers!"

Misschien moeten we het eens over jullie plaat hebben. Waar komt de titel Imaginary Falcons vandaan?

AARON: "We leefden twee jaar lang mijlenver van de beschaving, in de natuur tussen vogels. Het was zoals in een droom!"

Wat zijn jullie plannen voor 2010 met de groep?

AARON: "Nu zijn we druk bezig aan een nummer voor een 7 inch op KRAAK ...die lieverds. Daarnaast komt er ook een full album uit op Not Not Fun, een split-12 inch met Social Junk op Ecstatic Peace en op Night People een driedubbele 7 inch die Garage Daze zal heten. Ook Woodsist heeft ons aangeboden een lp uit te brengen, maar of die er dit jaar nog komt, hangt er van af of we iets afkrijgen. Daarnaast staan er ook nog samenwerkingen op stapel met o.a. MV/EE."

Vertel eens iets over jullie kledingwinkel? Verkopen jullie Buffalo's?

AARON: "We hebben alleen maar Buffalo's! Daarnaast doen we ook shows in de winkel, van heel goede bands zoals Acid Mothers Temple, Thrones, Thee Oh Sees, Blank Dogs, enzovoort! We houden ook tentoonstellingen van lokale en

niet-lokale kunstenaars. Zelfs al verkopen we enkel Buffalo's, we proberen een ruimte te creëren voor de gemeenschap, als die dat wilt. Op een dag verkopen we ook tweedehandskleding en platen."

Heb je een favoriete synth? Een specifiek lievelingsinstrument?

AARON: "Indra (de andere helft, n.v.d.r.) hield heel veel van haar oude multivoxpiano, maar de muizen in ons oud plattelandshuis hebben die jammer genoeg opgegeten. Veel materiaal dat we gebruiken is zelfgemaakt, gecircuitbend en zo. Ik hou heel veel van de koffersynth die ik onlangs heb gebouwd. Miljoenen geluiden in één koffer! RADICAL! Ik bouw steeds nieuw materiaal, dus mijn favorieten veranderen af en toe."

Heb je iets te zeggen over het feit dat de Nobelprijs voor de vrede naar Obama ging?

AARON: "Pfff ... man dat is een moeilijke vraag. Ik wil graag geloven dat er effectief een soort vrede zal ontstaan. Na acht jaar Bush zou die onzin moeten stoppen, maar de buitenlandse politiek van Amerika is verschrikkelijk. 99,9 % van de politici is enkel geïnteresseerd in het geld. Willen we iets goed doen, dan

moeten we stoppen met oorlogen en andere negatieve acties in andermans land om grondstoffen veilig te stellen. Er zijn oneindig veel andere strategieën om de wereld te benaderen. Het enige goede dat ik zie in hoe het nu is, is dat Amerika op een bepaald moment zal instorten. Misschien dat er dingen zullen veranderen, dat mensen zullen samenkomen om positieve dingen te doen in plaats van gedreven te worden door paranoia en negatieve gevoelens."

Zie je jezelf als deel van een tegencultuur, door bijvoorbeeld tapes te gebruiken en eigen materiaal te bouwen? Door jullie DIY-attitude?

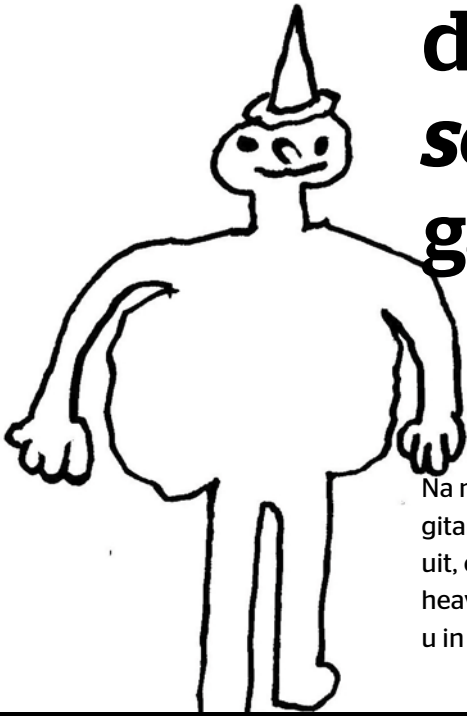
AARON: "Niet echt, aangezien die al lang bestaat. Maar er is een reactionistisch aspect in leven in het Amerikaanse kapitalisme ... Er wordt zoveel afval door het systeem geproduceerd, en wij zijn aasdiert die bloemen kweken uit kak."

Welke was de laatste mainstreammuzikant waarvan je hield?

Aaron: "Harry Nilsson."

KRAAKFESTIVAL, 6 MAART IN NETWERK, AALST. WWW.KRAAK.NET

“Ik denk dat het tijd is dat we het begrip *singer/songwriter* eens opnieuw gaan definiëren”

Na meer dan tien jaar stilte bracht ex-Harry Pussy-gitarist **Bill Orcutt** 'A New Way To Pay Old Debts' uit, een akoestische hardcore bluesplaat die heavier klinkt dan alle elektrische gitaarplaten die u in uw kast heeft staan

TEKST: Joeri Bruyninckx
ILLUSTRATIE: Bert Huyghe

Eind december ben ik naar het laatste concert van de reünietournee van de Germs geweest. Die namiddag heb ik nog naar jouw plaat zitten luisteren. Wat mij opviel is hoezeer jouw gitaarspel op dat van Pat Smear lijkt.

Als mijn manier van spelen intens klinkt, dan is dat niet omdat ik hardcore probeer te spelen. Dit is gewoon het soort muziek dat in mijn hoofd zit. Begrijp me niet verkeerd, ik hou van de Germs. Toen ik nog in Adris speelde, was *high energy music* als hardcore, grindcore, freejazz en jungle van grote invloed op wat we zelf maakten, maar op dit moment heeft de muziek van anderen niet meer zo'n grote invloed op de muziek die ik zelf maak.

De invloed van Derek Bailey ligt er anders nogal dik op.

Eens ik doorhad dat ik solo wou gaan spelen, ben ik ook bewust naar andere soloartiesten gaan luisteren, waaronder Bailey. Ach ja, ik denk dat je niet onder Bailey uit kan eens je bezig bent met solo geïmproviseerde gitaar.

En de oude bluesmannen dan?

Oh ja. Delta blues was een andere belangrijke invloed, vooral Fred McDowell. Ik ben beginnen gitaar spelen nadat ik Muddy Waters zag in 'The Last Wals' dus blues is ook zeker belangrijk geweest voor mij. En flamenco, vooral Carlos Montoya. En natuurlijk mijn oude helden als Joseph Spence, Cecil Taylor en Glenn Gould.

Ik vond jouw 'A New Way To Pay Old Debts' de beste plaat die ik in 2009 gehoord heb. Wat ik mij dan afvraag; heb jij dat van jezelf ook door wanneer je die muziek aan het maken bent? Met andere woorden; is een muzikant een goede criticus van zijn eigen werk?

Dat denk ik niet, nee. Al wist ik ergens wel dat ik goed bezig was. Ik vond dat mijn gitaarspel goed klonk en dat mijn opnames wel hun momenten hadden, maar verder... Het klonk in ieder geval als mezelf. Maar wat de luisteraar hier dan van moet vinden, tja. Het was ook al zo lang geleden sinds ik nog eens iets had uitgebracht, weet je.

Waarom heb je feitelijk zo lang gewacht om met nieuw materiaal naar buiten te komen?

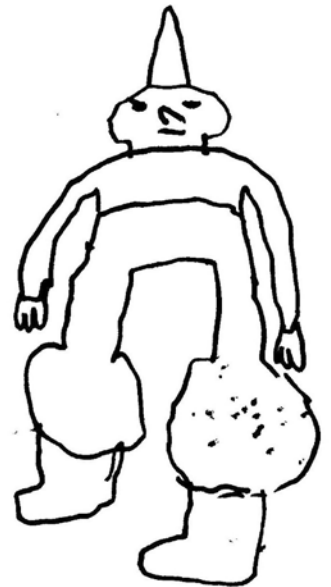
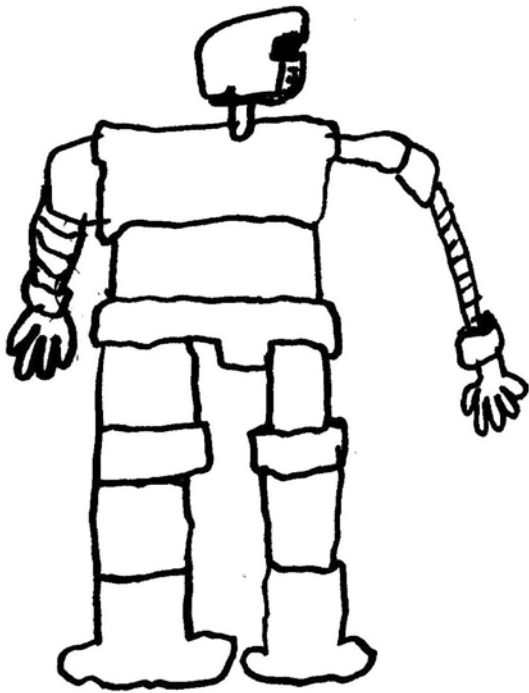
Ik had gewoon een pauze nodig. Ik had meer dan vijf jaar aan een stuk in een band gespeeld, dus was het tijd om op zoek te gaan naar een nieuwe obsessie. Daarnaast ben ik ook naar San Francisco verhuisd, ben getrouwd, kreeg kinderen, schreef een hoop software. Ik ben in die tussentijd altijd wel naar muziek blijven luisteren, maar was gestopt met spelen.

Waarvoor ben je dan terug beginnen spelen?

Door het samenstellen van die compilatie voor Load. (Harry Pussy's 'You'll Never Play This Town Again', jb) Dat was de eerste keer in meer dan tien jaar dat ik nog eens naar die opnames luisterde, en ik kreeg er direct weer zin door om zelf te beginnen spelen. Zo is het begonnen.

Was het voor jou van in het begin duidelijk dat dit een soloalbum zou worden?

Ja. Het enige wat ik nog niet zeker wist, was of ik met overdubs zou werken of niet. Uiteindelijk vond ik dat het beter klonk zonder.

Waar verwijst de titel van de plaat eigenlijk naar?

Die titel komt van een toneelstuk dat ik gelezen heb toen ik nog op school zat. Meer moet je daar niet achter zoeken; het klonk goed en het paste wel bij mijn muziek, vond ik.

Het eerste wat opvalt bij de beluistering van 'A New Way...' is natuurlijk de omschakeling van elektrische naar akoestische gitaar.

Dat was vooral uit praktische overwegingen. Van een akoestische gitaar hebben de burens minder last.

Op wat voor gitaar speel jij?

Op een oude Kay Jumbo. Ik heb die gitaar al sinds ik kind was. Ze is al een aantal keer gebroken en weer hersteld. Toen ik indertijd begon met muziek op te nemen, ben ik overgeschakeld van een akoestische naar een elektrische gitaar, maar toch heb ik daarbij altijd ergens de dynamiek van een akoestische gitaar gemist. Daarom ben ik er uiteindelijk ook weer naar teruggekeerd.

Jouw manier van spelen is erg ongebruikelijk.

Ja. Ik wou bewust iets anders. Door op een 4-string te spelen, verplichtte ik mezelf om mijn speelstijl aan te passen. De vier snaren op mijn gitaar zijn de twee bovenste en de twee onderste. Door de twee middelste snaren weg te laten, creëer je automatisch een erg *stript down* geluid. Bovendien kan je op die manier nooit terugvallen op de traditionele manier van spelen die je in rock, blues, folk of jazz hoort, wat een zeer bewuste keuze was. Los daarvan kan ik op deze manier de lage E-snaar heel hard aanslaan, wat altijd leuk is. Dit is nu eenmaal hoe ik het de laatste twintig jaar doe. Het is ondertussen mijn manier van spelen geworden.

Zie jij jouw nummers als echte songs, of eerder als improvisaties?

Het merendeel zijn improvisaties, meestal opgebouwd rond een akkoord of twee. Sommige stukken zijn ook volledig uitgewerkt. Maar toch zie ik ze allemaal als songs.

Zie jij jezelf dan als een singer/songwriter?

Singer/songwriter klinkt wel ok, ja.

Misschien is het wel tijd dat we het begrip singer/songwriter herdefiniëren...

Door jouw gitaarspel hoor ik soms een auto voorbijrijden, of een telefoon rinkelen.

Ik heb dat soort dingen erin gelaten omdat het onmogelijk zou geweest zijn om die er uit te laten. Dan had ik een volledige take opnieuw moeten doen. Ik heb deze plaat opgenomen in een kamer die aan een erg drukke straat lag, dus dan krijg je nu eenmaal dit soort dingen. Bovendien hou ik wel van dat soort field recordings op de achtergrond. Op een bepaalde manier nemen ze hun eigen plaats in in de compositie.

Waarom heb je er eigenlijk voor gekozen om deze plaat zelf uit te brengen?

Om de touwtjes zelf in handen te kunnen houden, neem ik aan. Ach, ik kan nogal een obsessieve *pain in the ass* zijn, weet je, dus is het beter voor iedereen als ik het gewoon allemaal zelf doe.

Jérôme Noetinger Metamkine, maar ook zonder

TEKST: Mik Prims

Wie Jérôme Noetinger zegt, zegt Metamkine. Of zal dat zeggen, als hij of zij doorleest. Jérôme heeft dat woord zelf bedacht en het betekent niets. Nochtans dekt het vele ladingen. De precieze uitspraak 's mans achternaam is ons vreemd. Waarschijnlijk is het Neutinger, maar we konden hem niet meer bellen om dat te staven. We houden het daarom veiligheidshalve bij Jérôme.

Jérôme is twintig wanneer hij in 1986 Normandië ontvlucht en zich in Grenoble nestelt. Als liefhebber van elektroakoestische muziek en ander experimenteel geluid grijpt hij daar gretig de kans om zich in de studio van het COREAM (Collectif de recherche et d'action musicale) de beginselen der tapecompositie eigen te maken. Hij loopt daar ook Lionel Marchetti tegen het lijf, het begin van een lange vriendschap en vele vruchtbare samenwerkingen.

Metamkine

Een weinig later start Jérôme een cassetlabel en verrijst de eerste Metamkine-incarnatie. La Cellule d'Intervention Metamkine is een audiovisueel improvisatiegezelschap dat nog steeds springlevend is en waarvan de kernleden sinds 1991 onveranderd zijn gebleven. Christophe Auger en Xavier Quérel staan in voor 16mm-projecties en onze Jérôme maakt geluid. Daarvoor bezigt hij bandopnemers, een analoge synthesizer en contactmicrofoons. Typerend is de complete afwezigheid van een hiërarchie: het geluid staat niet ten dienste van het beeld noch vice versa. Iedereen opereert op hetzelfde niveau, namelijk de vloer, en het kan letterlijk alle richtingen uitgaan. De hele speelruimte wordt benut als projectiescherm en de beeldmannen zijn voortdurend in beweging met hun projectors. Beeldmateriaal wordt op het moment zelf geselecteerd of zelfs gegenereerd, bijvoorbeeld door films te bewerken met chemicaliën, zoals ook Jérôme alles à l'improviste doet. Vanwege het uitgesproken livekarakter van de Cellule weigert Jérôme carrément om ook maar iets van hun output uit te brengen op een geluids- of audiovisuele drager.

Metamkine

In hetzelfde jaar als de Cellule baart Jérôme een tweede Metamkindje. Het is een distributiebedrijfje voor elektroakoestische en improvisatiemuziek. Jérôme ziet dat heel breed: er kan volgens hem heel wat onder die noemers

geplaatst worden. Metamkine is daardoor intussen uitgegroeid tot het Jerommeke van de Europese distributeurs van experimentele muziek. Op de sobere, efficiënte website kan men, naast een uitgebreide mission statement, het volledige en vrij kolossale aanbod terugvinden. Dat omvat ook boeken en tijdschriften, waaronder Revue & Corrigée, een blad waarin zich de ware adventures in modern music afspelen en waarvan Jérôme sinds lang een van de bezielers is.

En Metamkine

De derde tak van de Metamkineboom ziet in 1991 het licht. Proficiat meneer Jérôme, het is een platenlabel! Hoe gaat u het noemen? Euh, we hadden aan Metamkine gedacht. Metamkine, het label, heeft vooral naam gemaakt met de Collection Cinéma pour l'Oreille. Het doel van deze reeks mini-cd's was een staalkaart te bieden van de verschillende stromingen en technieken binnen de concrete muziek aan de hand van telkens een compositie van ongeveer twintig minuten. Illustere namen uit de gevestigde Franse musique concrète verschijnen naast jongere autodidacten, waaronder Jérôme zelf, en het baanbrekende Weekend van Walter Ruttmann uit 1930. Een andere niet te versmaden Metamkinerelease is het vrij geschifte Drink. It's Legal van het Amerikaanse gezelschap Krackhouse, die iets weg hebben van een dadaïstische versie van Negativland op methamfetamine.

Zonderamkine

Jérôme is ook vaak op pad zonder zijn interventiecel, doch met zijn gebruikelijke instrumentarium. Zijn wegen hebben die van vele Europese improvisatoren gekruist. Met zijn maat Marchetti en drie anderen zetelt hij in QuintetAvant, een speelse bende eai'ers, en hij is lid van MIMEO, het wat ernstigere orkest onder leiding van Keith Rowe.

In tegenstelling tot de optredens van de Cellule d'Intervention Metamkine zijn tal van zijn andere ontmoetingen op plastic vereeuwigd. Raadpleeg de discogs.commen van deze wereld voor een overzicht. Dra is hij in uw buurt met Jean-Philippe Gross als sparringpartner. Deze laatste bedient zich vooral van feedback als expressiemiddel.

Meer info op <http://www.metamkine.com> en <http://www.revue-et-corrige.net>

TOP 5

The Strapping Fieldhands

The Strapping Fieldhands zijn terug! In het begin van de jaren '90 plaveiden zij de weg van de lo-fi rockbeweging samen met groepen als Guided By Voices, The Grifters en Pavement. Na enkele jaren afwezigheid besloten Bob Malloy, Jacy Webster, Bob Dickie en Jeff Werner onlangs de draad weer op te pikken. Op 6 maart spelen ze op het KRAAKfestival. Bijna twintig jaar na hun oprichting voor het eerst in Europa! Hieronder een top 5 door consensus. *"We didn't try to have all the bands turn out to be from the same time period but that is just the stuff that we all listen to and love"*, aldus Bob Malloy.

The Open Mind - LP (Phillips, 1969)

Britse Psychedelische pop met fantastische songwriting en puur goud spuwende gitaren.

Dragonfly - LP (Megaphone, 1970)

Amerikaanse stampende en bezopen psych rock met euforische popelementen.

Anno Domini - LP "On This New Day" (Polydor 1971)

Fijnzinnige acid-folk uit Noord-Ierland met progressieve tintjes.

Lazy Smoke - LP "Corridor of Faces" (1969)

Trage en donkere US psych gevoed door melancholische onzekerheid.

The Ghost - LP "When You're Dead-One Second" (Gemini 1970)

Betoverende acid-folk psych uit Engeland neigend naar <i>heaviness</i>.

Laatavondtheekrans tussen kerst en nieuw

Tussen kerst en nieuw kwamen vier leden van de RUISredactie samen om de caféverhalen te delen van het voorbije weekend, recepten voor wietthee te googelen en die vervolgens uit te testen én om te luisteren naar de nieuwe releases die in de weken vooraf in de RUISbus vielen. Omdat hier over de eerste twee zaken al genoeg geleuterd werd, brengen we alleen van het laatste verslag uit.

13th Chime - Complete discography cd (Sacred Bones)

hd: Hitch!

gs: Customs! Klinkt als The Cure.

bd: Alle nummers op deze plaat werden gereleased een jaar na Three Imaginary Friends van The Cure

nl: Die plaat met de frigo op de cover.

hd: Ook een groep die meegedaan heeft aan de Rock Rally van de jaren tachtig wellicht.

Volgende nummer

hd: Klinkt als het begint van A Forest

nl: Goeie sound, maar de nummers zijn wat middle of the road

bd: Ik vind het nog wel goed. Goeie baslijnen, dus goeie postpunk.

hd: Klinkt als PIL, maar Pil was wel dertig jaar geleden

bd: Dit dus ook.

hd: 't Is echt goed! Cara-PIL.

Eamon Mc Grath - 13 songs of whiskey and light cd (White Whale)

nl: Tom Waits?

hd: Daniel Johnston?

gs: Opgenomen in een kelder. Klinkt in ieder geval alsof het een hele grote kelder is.

nl: Wachten op de obligate solo. Daar is hij.
hd: Dit is eigenlijk niets voor RUIS. Is dit de fopplaat van deze editie, er tussen gestoken door de hoofdredactie?

Bit Tuner - Low-Speed Detonation cd (Trepok)

hd: De soundtrack van de film Avatar.

bd: Ik denk dat dit toch nog beter klinkt dan.

gs: Blijkbaar een Zwitser.

nl: Alpendub. Klinkt wel zeer blank.

hd: Een koebel! Dus toch een neger.

bd: Is een koebel niet juist heel Zwitsers? Die dubstepstukken zijn nog wel leuk.

hd: Yup. Maar het klinkt toch wel allemaal hetzelfde. De volgende?

US Girls - Going Grey cd (Siltbreeze)

hd: Begint ook als een dubstepplaat.

nl: Klinkt nu al meer als de rockversie van Ignatz.

gs: Zoals de vroege Guided by Voices.

nl: Ik vind het heel goed

bd: Wat vonden jullie er live van in Schelda'pen in februari?

gs: Hmm, kantje boordje.

nl: Ik vond het goed. Ze had een doordachte sound: tape, aangevuld met zelfgemaakte geluiden.

hd: Ik herinner mij alleen het feestje achteraf

Een aantal nummers verder:

gs: Zijn dit fieldrecordings van een Burial Hexoptreden of van hd die aan het snurken is met een beetje delay erop?

hd: Ik zou de plaat kopen in beide gevallen.

nl: Ik ook. Na wat nummers gehoord te hebben vind ik dit nog beter dan de vorige US Girlsplaat.

hd: Volgens de bio is US Girls "23rd century style". We zijn het er over eens dat dit de voorlopig beste plaat van 2290 is dus.

Astral Social Club / Glockenspiel split 7" (Krayon)

Na discussie over het juiste toerental waarop Glockenspiel moet beluisterd worden:

bd: Veel beats en gerommel

hd: Fieldrecordings van op het toilet van een dancing?

gs: Alleen de wc-geluiden ontbreken nog.

hd: Goa-trance

bd: Dat zeg je wel bij alles.

De Astral Social Clubkant:

nl: Is dit met dezelfde sample als in het nummer van Glockenspiel?

hd: Klinkt toch niet zo bijzonder.

bd: Redelijk vlak. Toch beter gewoon van ASC.

Kommissar Hjuler en Mama Baer - Amerikanische Poesie und Alkoholismus Ip (Feeding Tube)

hd: Ik voel me aangesproken door de titel. De muziek is iets anders.

nl: Die Duitse parlando doet me denken aan Werner Herzogfilms.

Na een lange discussie over Werner Herzogfilms:

bd: We luisteren dus nog altijd naar Kommissar Hjuler en Mama Baer.

gs: Het werkt mij niet op de zenuwen. Met wat minder belachelijke artwork zou het wel meer aanspreken.

hd: Blijft wel heel abstract de hele tijd. Weinig muziek, veel dada.

Sneak Figures Arkestra - Cooks & Devils 3"cd (Zarek 13)

gs: Hier is over nagedacht: vier paragrafen uitleg bij de muziek. Is op een of andere manier ook gelinkt aan Staalplaat.

hd: Klinkt steriel, maar dat is natuurlijk de bedoeling met zo'n muziek.

nl: Ik denk niet dat dit gemaakt is met elektronica, lijken eerder allemaal fieldrecordings.

bd: Serieuze muziek voor serieuze mensen. Iets voor in de Witte Zaal misschien.

Oneohtrix Point Never - Rifts 2cd (No Fun)

bd: De laatste voor vanavond.

nl: Da's nu zo typisch wat ze dan "hypnagogic" noemen, maar wat eigenlijk gewoon ambient is. Net zoals bij "Selected" van Aphex Twin.
bd: Ik hoor er toch ook dikke, korrelige Schulze-achtige synthtapijten in.
gs: Mij doet het dan weer denken aan de "Disengage"-plaat van Jim O'Rourke.

bd: Hippe, maar goeie groep. Ik ging zeggen: iets voor in de Witte Zaal, maar ik zie dat ze daar al spelen in maart.

les ateliers claus

rue crickxstraat 15 1060 st. gillis brussels info: 0478 235 097 www.lesateliersclaus.com

05.02
VR | VE
21:00

LES ATELIERS CLAUS @ RECYCLART

CASPAR BRÖTZMANN

MASSAKER (berlin)
GHÉDALIA TAZARTÈS (fr)

"der abend der schwarzen folklore"

13.02
ZA | SA
21:00

TAPE THAT (meierhans & nutters)

+ SUPPORT

lessons in musical anatomy

18.02
DO | JE
21:00

THE DECLINING WINTER (hood)

FIELDHEAD (uk)

pastoral indie and frozen laptop soundscapes

26.02
VR | VE
21:00

SOIREE BRUL AVOND #2

ANDY FIERENS, THÉOPHILE DE GIRAUD,
ANTOINE BOUTE & SOUMONCES

exprmnt in words & sounds

KRAAK FESTIVAL

6 MAART 2010 - Netwerk & De Brug, Aalst

Bong (UK) Harappian Night Recordings (UK) Pens (UK) The Wolf, Death & The Acorn (NL) Dolphins into the Future (B) Yoshi Wada (JP) Peaking Lights (USA) Morphogenesis (UK) Strapping Fieldhands (USA) Voice of the Seven Thunders (UK) Black to Comm (GER) The Homosexuals (UK) Bill Orcutt (USA) Bugskull (USA)

WWW.KRAAK.NET

Donderdag 4/02

KAKBEK 6!

CUPP CAVE

VAILLANTE

MIDNIGHT GALAXY

Dj's Hugo Freegow / Paniekzaaiier / Bramok

Deuren: 21.00u

Vrijdag 5/02

GIRLS & BEASTS!

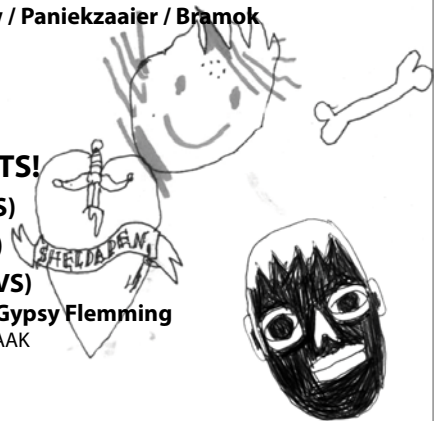
GAY BEAST (VS)

U.S. GIRLS (VS)

BIRDNAMES (VS)

Dj's Shoothecat + Gypsy Flemming

Start: 20.00u i.s.m KRAAK

Vrijdag 12/02

Feestelijke opening Volxkeuken

+ Film 'Enjoy Poverty'

Gitzwarte congo-docu van Renzo Martens

'Beste Afrikanen: leer te genieten van uw armoede'

'De toestand is hopeloos, Dus: schik je in je lot, aanvaard je armoede - probeer er gelukkig mee te zijn.'

Deuren: 19u, Eten: 19.30u Start: 21:00u

Zaterdag 13/02

///BLACKLABEL

CORE/DUBSTEP/ACID/8bit/DARKSTEP

XHAUST live

DITHERKID / JETT / WELCOME

AIR CAV / MR ORANGE

Start: 21:00u

Vrijdag 19/02

SIR RICHARD BISHOP (VS)

JOZEF VAN WISSEM (NL)

Deuren: 19u, Volxkeuken: 19.30u Start: 21:00u

Vrijdag 5/03

BELIEVO! 7inch Release!

PING PONG TACTICS

RAPE BLOSSOMS

Deuren: 19u, Volxkeuken: 19.30u Start: 21:00u

WWW.SCHELDAPEN.BE

d'Herbouvillekaai 36 Antwerpen / info@scheldapen.be